

שי כיום העולם הזה

נעמה השבוט

היא איימה לעזוב את הבית אם ייבחר שוב כנשיא

שבכלל לא מביא תועלת. שהוא אולי אפילו נגדך/ ואתה. עוד אומר: תודה. ככה אני רואה את העולם. אנשים מתנהגים לפי איך שתכנתו אותם. לפי איך שהם חייבים. לא כמו שהם באמת רוצים." קטע אחר שכתבה: אתה חי כדי שאולי אחרי-כך יזכרו אותך. אחרי שתמות./ במילים אחרות - אתה חי כדי למות./ כי מעפר אתה ואל עפר תשוב. "לא. המוות לא מטריד אותי, החיים מטרידים אותי. זהו עולם של שאלות ללא תשובות." מלכר הכתיבה, אוהבת נעמה לשר. היא משמיעה לי קלטת שבה היא נשמעת שרה בקול צלול ויפה.

"אני הולכת ברחוב ומחפשת אנשים הדומים לי. אולי אלה הם הורי הביולוגיים..."

"אני לא רוצה להיות זמרת רק בגלל הפירסום. טעמתי מזה די והותר. הספיק לי." נעמה מודעת לכך, שכתוצאה מה פירסום יש ילדים שמתקרבים אליה, רוצים בחברתה. "אני משתדלת להת-עלם מזה, לחיות כמו כולם. בחופשה עברתי בתור מלצרית במיסעדה. אני שים לא האמינו, חושבים שאני רק מזויזה אצבע - ומקבלת כל מה שאני רוצה. זה לא נכון!" החלום הכי גדול שלה הוא ללכת עם אבא ברחוב מבלי שיהיו אותם, מבלי שיעצרו להגיד שלום. היא ואבא, ידידיה. לבר, בלי המכטיים.

"פעם התעקשתי שהשם המלא שלי יהיה נעמה מרים איקס נבון. האיקס הוא שם מישפחתם, הלא-ידוע כרגע, של מולידיי. היום אני לא רוצה את שם מישפחתם. "אמא ואבא עשו בחוכמה שסיפרו לי על היותי מאומצת. כך צריכים לנהוג כל הורים מאמצים. זה עדיף מאשר שהילד יגלה את זה לבר. ותמיד מגלים כסוף. "היחס אליי ואל ארו זהה. אין שום הברל." יומיים אחרי יום-הולדתו של ארו, חל יום-האימוץ של נעמה, הנחגג אף הוא במישפחה. "אמא אמרה לי פעם: ביום-ההולדת שלך באת לעולם. ביום-האימוץ באת לעולם שלי." ארו, לעומת זאת, לא אוהב לחגוג

המריבה התרגזה ופלטתה קללה יש-ראלית ידועה, המתייחסת למיקצוע האם. בכיתה השתררה דממה. כולם נותרו פטורייפה. לא האמינו שכך מד-ברת בתו של שרה-חינוך. "מה לעשות, אני ילדה כמו כולם." נעמה היא ילדה מאומצת, ומדברת על כך כפתיחות מדהימה. "אותי בחרו, ילד רגיל נאלצו לקבל בלי-חבריה", אמרה פעם. ארו, אגב, לא אהב את המישפט הזה.

היא לא יודעת מי הם הוריה הברי-לוגיים. "תמיד רציתי לדעת את סיפור הולדתי ומי הם הוריי הביולוגיים. אני חושבת על זה המון. יש לי דמיונות פרוצים מי הם היו. אולי זוג נערים בתיכון? אולי אנשים עניים שלא יכלו לגדל אותי?"

"כיון הורים לילדם צריך להיות דימיון פסי. אני הולכת ברחוב ומי חפשת אנשים שדומים לי, עושה חישוב כשנים אם הבן-אדם הזה יכול להיות אבי. לפעמים אני חושבת: אולי אני מכירה את אמא ואבא? אולי הם שכנים שלי? חבל שרק בגיל 18 מותר לפתוח את תיקה-אימוץ.

"הייתי רוצה שאבא יהיה שרה-הפנים וישנה את החוק, כך שבגיל 12 יהיה אפשר לפתוח את התיק. "למה כלי-כך חשוב לי לראות אותם? אני רוצה לעמוד מולם ולשאול אותם: למה? למה הם מסרו אותי לאימוץ?"

נעמה מפסיקה לדבר. משפפת את העיניים בידה, ומיד ממחרת להבהיר: "אני לא בוכה, סתם עייפות." פעמים רבות היא מדמיינת את הפגישה בינה לבין הוריה: "אני רואה את עצמי במישרך אפור של מישרד-הפנים. עומדת מולם ואני מרת: שלום, אני בתכם נעמה. מעניין אותי איך יגיבו. אם הם אנושיים. קשה לי להבין איך אפשר למסור ילדה לאימוץ."

יום האימוץ

בפסטיבל הצגות-הילדים בחיפה, שבו שימשה אופירה נבון כנשיאת הפסטיבל, הועלתה הצגת-יחיד של גילה אלמגור, על-פי סיפורה האוטר ביוגרפי. ההצגה מספרת אודות ילדה יתומה מאב, שמעולם לא ראתה אותו. נעמה: "במשך כל ההצגה לא הפסקתי לבכות. הרגשתי הזדהות עצומה עם הגיבורה, למרות שיש בינינו שוני. לה היתה תמונה של אביה, לי אין תמונה. אין לי במה להיאחז. "להוריי מולידיי אין שום זכויות עליי. מרגע שמסרו אותי לאימוץ, התבטלו זכויותיהם. היום יש לי הורים, אמא ואבא שאני אוהבת בכל ליבי. הם ישארו הוריי תמיד."

הוא הסכים איתי." היו עוד פירסומים שפגעו בה. כמו זה האחרון, שבו סיפר עיתונאי מצרי כי אופירה נבון החליפה טבעות עם אנוור אל-סאדאת: לקחה טבעת-זהב ונתנה לו טבעת-מתכת פשוטה. נעמה ורותח מזעם: "סתם שטויות, אמא בחיים לא היתה עושה דבר כזה, אני מכירה אותה. זה לא מתאים לה!" בתקופה שבה פורסמו ידיעות על יחסים עכורים השוררים לכאורה בין אופירה ליצחק נבון, ניגש לנעמה בן כיתה ושאל אם הוריה מתגרשים. עד אז נעמה, לא קראה על כך דבר. "הייתי ממש כהלם. הגעתי הביתה בוכה. מה פיתאום מתגרשים? הרי הם כלי-כך אוה-בים האחד את השני - אמא ואבא הרגיעו אותי. היום ברור לי שהם לא יתגרשו אף פעם."

במשך הזמן למדה להיות אדישה לפירסומים. אדישה עד כמה שיכולה להיות נערה רגישה בגילה. להיות בת של שר זו משימה בפני עצמה. בחברה ובכיתה-הספר מצפים ממנה להתנהגות מיוחדת. "אני חייבת להיות תלמידה טובה, להיות בסדר עם כולם."

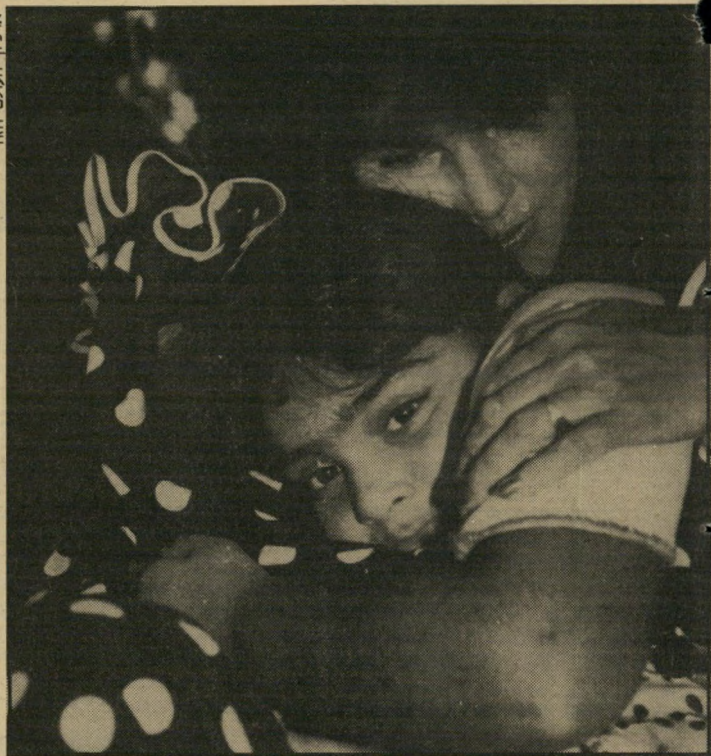
פעם רבה עם ילד מכיתה. במהלך

כשעזבה מישפחת נבון את בית הנשיא ועברה להתגורר בשכונת ימין-משה, בחרה נעמה את החדר הקטן ביותר בבית. נמאס לה הפאר וההדר שבהם חיות בנות הנשיאות. יצחק נבון התחיל לעבוד במכון ואן ליר בתקופת הציון, לפני החזרה לפוליטיקה. נעמה אהבה את השנה הזו.

"בשבילי היתה זו שנה נהדרת. נהניתי מאלמוניות יחסית, ומזה שחי זרתי לחיות חיים נורמאליים. אבא לא אהב את העבודה בואן ליר. הוא איש ציבור בנשמה. אוהב לעבוד מהבוקר עד הלילה בלי שינה. כשאין לו העו-מס, הוא מקטר."

אחרי השנה הטובה של נעמה חזר אבא-נבון לפוליטיקה, והתמנה כשר-החינוך. "גם היום אני לא יכולה ללכת עם אבא ברחוב, מבלי שהוא ייעצר כל חמש דקות ללחץ ידיים. אמנות סוח-כות אליו ילדים קטנים, שלא מבינים מהחיים שלהם, ואמרות: הילד רוצה לראות אותך מקרוב! בכל זאת, זה עדיף מנשיא. או בכלל לא יכולנו ללכת ברחוב."

נעמה, על-פי גילה, צריכה ללמוד בכיתה ח'. לפני שנתיים קפצה כיתה,

אריקסן העולם הזה

נעמה ואופירה (1982)

היום יש לי הורים שאני אוהבת בכל ליבי"

והיום היא לומדת בכיתה ט'. "כשקפצתי כיתה, ריכלו עליי בביתה-הספר. אמרו שבגלל זה שאבא שרה-חינוך, הקפיצו אותי כיתה."

נעמה מספרת, שתמיד כשהיתה שומעת שמדברים על פרוטקציה, היי-תה מגיבה ועונה. לאמה היא לא סיפרה. היא ידעה שאם תספר, תלך אמה למנהל בית-הספר, זה ידבר עם הכיתה, ואז שוב יאמרו כולם: פרו-טקציה.

נעמה, מסתבר, חשופה לביקורת מתמדת, גם את הביקורות המופנות כלפי הוריה היא כואבת. "לפעמים משמיצים בלי אמת, ואז אני מאוד נפגעת. הפגיעה הקשה ביותר היתה אחרי הבת-מיצוה שלי. כתבו בעיתון שהמסיבה היתה מפוארת ומנקרת-עיניים. השיא היה במעריב לנוער. עורך העיתון כתב שזה לא בסדר, שכזמן שהמצב הכלכלי כה קשה, כשפועלי אתא מפוטרים ואנשים רבים לא גומרים את החודש, חוגג שר-החינוך במסיבה ויוקרתית, כהשתפות 1000 מזומנים.

"קודם כל, לא היו אלף אנשים. הוזמנו 600, וגם כך רבים כעסו על אבא שהוא לא הזמין אותם. חוץ מזה, זו הבת-מיצוה שלי, ולא של אבא. זכותי לחגוג אותה איך שאני רוצה.

כתבתי למערכת העיתון מיכתב חריף, והסברתי את עמדותי. אבא רצה לקרוא את המכתב ולצנזר מה שלא נראה לו. הסברתי לו שזה עניין שלי.

ציון צמיר. העולם הזה

נעמה עם הוריה

"זאת היתה בשבילי תקופה גרועה"